

v úvahu. Mimo to dlužno uvážiti, že nezaviněné jednání osoby třetí jeví se býti náhodou (§ 1311 obč. zák.), pouhou náhodou však, nejde-li o případ vyšší moci, dráha omlouvati se nemůže. Kdyby chtěl zákon vykládati se tak, že stačí neodvratitelné nezaviněné jednání osoby třetí, spadal by tento případ omluvného důvodu již pod první omluvný důvod § 2 a třetí omluvný důvod zůstával by obmezen na neodvratitelné zaviněné jednání osoby třetí. Naproti tomu odvolací soud právem dospěl k závěru, že v tomto případě nelze mluvit o příhodě v dopravě po rozumu §u 1. zákona o ručení železnic. Z porovnání § 1 a § 2 zákona vyplývá, že o sobě není příhodou v dopravě případ, kde u příležitosti železniční dopravy někdo jednáním druhého byl usmrcen nebo na těle poškozen. Tomu jest jen tehda tak, když jednáním osoby třetí způsobena byla příhoda v dopravě t. j. úchylka z pravidelného chodu dopravy a když tato úchylka vedla pak k některému z řečených následků. Kde, jako v tomto případě, jednáním třetího nebyla způsobena nepravidelnost v řádném chodu dopravy, nýbrž jednání to přímo a bezprostředně vedlo k poškození žalobkyně, o příhodě v dopravě mluvit nelze.

Čís. 324.

Exekuci k vyklizení najatých místností nemůže dle § 37 ex. ř. odporovati třetí osoba tvrzením, že nájemcem jest v pravdě ona a nikoli dlužník.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1919, Rv II 256/19.)

Josef V. zavázal se družstvu A. soudním smírem, že vyklidí najaté jím obchodní místnosti. Poněvadž tomuto závazku nedostál, byla proti němu povolena družstvu exekuce vyklizením obchodních místností. Proti této exekuci podala dlužníková manželka žalobu dle § 37 ex. ř., domáhajíc se toho, by exekuce byla prohlášena za nepřípustnou a zrušena. Tvrdila, že obchodní místnosti najala ona, že ona platila nájemné, svého manžela ku smíru nezmocnila a o smíru nevěděla. Prvá stolice žalobu zamítla, vycházejíc z těchto důvodů: Dle § 37 ex. ř. může třetí osoba podati odpor proti exekuci tehdy, tvrdí-li, že jí na předmětu, exekucí dotčeném, přísluší právo, jež by nedopouštělo výkonu exekuce. Předpokládá se tedy, že exekucí je dotčen nějaký »předmět«, totiž nějaký majetkový objekt, jakéhokoliv druhu. Exekucí povolenou žalovanému družstvu proti Josefu V. co do nuceného vyklizení není však dotčen žádný takový »předmět«, zejména nejsou jí dotčeny obchodní místnosti, od žalovaného družstva najaté, jak omylem žalobkyně se domnívá, neboť povolená exekuce týká se vynucení jednání povinného Josefa V., by obchodní místnosti ty vyklidil, nikoliv obchodních místností samých. Z toho důvodu jeví se býti žaloba dle § 37 ex. ř. nepřípustnou, pročť jí bylo zamítnouti. — Odvolací soud potvrdil rozsudek první stolice, z těchto důvodů: Odvolatelka hájí stanovisko, že v tomto případě exekucí je dotčen »předmět«, totiž obchod, z něhož mají všechny předměty býti vyklizeny a že tedy jsou zde všechny podmínky žaloby ve smyslu § 37 ex. ř., ježto žalobkyně tvrdí, že jí na předmětu, exekucí dotčeném, přísluší právo, jež by nedopouštělo výkonu exekuce. Vývody odvolatelky není však nikterak vyvráceno odůvodnění

prvého soudce, v němž se poukazuje k tomu, že povolená exekuce se týká vynucení jednání povinného, tedy touto exekucí dotčen není »předmět« ve smyslu § 37 ex. ř. Odvolací soud sdílí právní názor prvního soudu. Odpor dle § 37 ex. ř. slouží k ochraně hmotného práva, jemuž vedením exekuce se ubližuje. Slovné znění § 37 ex. ř., že třetí osoba může proti exekuci podati odpor, přísluší-li jí právo, s vedením exekuce se nesrovnávající, na »předmět exekucí dotčený«, nasvědčuje tomu, že přípustnost odporu jest podmíněna tím, aby věc hmotná, totiž individuálně určená část majetku, byla přímo exekucí dotčena. Exekuční intervenci dle § 37 ex. ř. lze tedy nastoupiti, když se exekuce vede na individuálně určené částky majetku. Není-li zde »předmětu exekucí dotčeného«, není tu předpokladu odporu dle § 37 ex. ř. Z té příčiny nemá proti exekuci, dohánějící povinného k úkonům anebo k opomenutí, — o takovou jde v tomto případě, — průchodu odpor dle § 37 ex. ř., ježto »předmět« exekucí dotčen není.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl.

Důvody:

Uplatňujíc dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. poukazuje dovolání k tomu, že předmětem exekuce, vedené proti Josefu V. na vyklizení obchodní místnosti jsou stále jen ony místnosti, k nimž má právo nájemní žalobkyně a nikoli manžel její Josef V., z čehož žalobkyně dovozuje, že exekucí je dotčen onen předmět, k němuž si osobuje žalobkyně určité právo a že tím je dán předpoklad žaloby dle § 37 ex. ř. Leč vývodům těmto nelze oprávněnosti přiznati a stačí poukázati na vývody nižších stolic, jež úplně ospravedlňují zamítnutí žalobního nároku. K těmto důvodům se vzhledem k obsahu dovolání podotýká ještě jen toto: V tomto případě jedná se o exekuci, jež má za účel, aby dlužník Josef V. zmíněné místnosti vyklidil, tedy, by jí bylo vynuceno určité jednání Josefa V. I když lze připustiti, že za předmět, exekucí dotčený, jak ho má na mysli § 37 ex. ř., nutno považovati nejen movité tělesné předměty, nýbrž i nemovitosti a práva, jelikož i ohledně těchto majetkových objektů může tu býti právo, jež činí exekuci nepřípustnou, je v tomto případě směřodlatno, že exekuce vede se nikoliv na nemovitosti nebo nějaké právo, nýbrž toliko k vynucení jednání dlužníkovy, totiž k vyklizení bytu. Ohledně takového jednání však nepřislouží třetí osobě právo na žalobu dle § 37 ex. ř. a tvrzené samostatné nájemní právo žalující strany neposkytuje práva k žalobě. Ostatně budiž podotčeno, že vyklizení Josefa V. z bytu nebude žalobkyni znemožněno, by jiným způsobem domnělé své vlastní samostatné právo prosadila, a že exekucí vedenou proti Josefu V. nepředbílá se řešení otázky, zdali přísluší žalobkyni užívati zmíněných obchodních místností na základě vlastního jejího práva.

Čís. 325.

Pro zákonné přednostní zástavní právo daní a veřejných dávek (§ 216, čís. 2 ex. ř.) nezáleží na tom, kdy byly předepsány a staly se splatnými, nýbrž pouze na tom, zda svým vznikem spadají do tříletí přede dnem, kdy příklep byl udělen,